

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **I. S.**
narozen X, státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupený JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Sádecká 16, Řevnice

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 4. 2021, č. j. OAM-890/ZA-ZA12-VL14-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

Odůvodnění:

Průběh správního řízení

1. Dne 7. 6. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Jako důvod k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že do roku 2011 pracoval jako důstojník ukrajinské armády. V souvislosti s konfliktem na východě Ukrajiny se obává, že coby specialista bude povolán do těchto bojů. Nechce vstoupit do armády a bojovat, válku považuje za zbytečnou. Jiné důvody k podání žádosti neuvedl.
2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 11. 2018, č. j. OAM-484/ZA-ZA11-K02-2018, rozhodl tak, že žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12 až 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2020, č. j. 13 Az 78/2018 - 36. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 24. 11. 2020, č. j. 6 Azs 288/2020 - 24.
3. Dne 23. 12. 2020 žalobce podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany.
4. Dne 4. 1. 2021 žalobce poskytl údaje k této druhé žádosti. Uvedl, že pochází z Kirovohradské oblasti Ukrajiny. Je schopen se dorozumět česky, rusky a ukrajinsky. Je bez náboženského vyznání a o politiku se trochu zajímá, ale neangažoval se. Je ženatý, manželka žije v X a je taktéž žadatelkou o mezinárodní ochranu. Mají spolu syna (narozeného v roce 2009), který je také žadatelem o mezinárodní ochranu. Do České republiky žalobce přicestoval dne 10. 3. 2018. Dříve byl na základě pracovního víza v Polsku (2013). Je zdravý. Uvedl, že podal žádost o mezinárodní ochranu již dříve proto, že nechtěl být mobilizován. Ve válce nevidí žádný smysl. Má jen jedno zdravé a život. Rozhodl se, že do války nepůjde. S ohledem na politické a ekonomické záležitosti na Ukrajině se rozhodl, že půjde požádat o azyl. Na Ukrajinu se nechce vrátit. K dotazu, zda tyto skutečnosti uvedl již ve své předchozí žádosti, žalobce odpověděl, že tenkrát mluvil s nějakým pánem a více rozebírali, proč nechce být mobilizován; teď po 2 letech tady, když mluví se svým otcem na Ukrajině a vidí zprávy, tak ho to jen utvrdilo. K tomu se přidaly politické a ekonomické věci. Normální pracující vrstva se s ohledem na ceny na Ukrajině cítí „jako za trest“. Rozkazy ministrů obrany jsou zločinné. Např. v srpnu 2020 vojáci dostali rozkaz, aby v případě, že po nich bude stříleno, palbu neopětovali. Je to úplně nesmyslné. Od roku 2018 se ještě více přesvědčil, že se na Ukrajinu nechce vrátit. Sice tam má byt a pozemek, ale nejsou tam podmínky pro normální život. Nemohl by tam normálně žít a pracovat. Také se tam od roku 2014 objevuje mnoho nacionalistických otázek, např. jazykové. Jeho manželka hovoří rusky a na takové lidi na Ukrajině není pohlíženo dobře. Důvodem jeho žádosti je, že chce normální život a podmínky pro něj vidí v České republice.
5. Součástí správního spisu je zpráva ze dne 25. 4. 2020, nazvaná Ukrajina: Situace v zemi, Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby.

6. Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 12. 4. 2021 rozhodl tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany označil za nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalovaný důvody podané žádosti srovnal s tvrzeními uvedenými v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce v prvním řízení uvedl jako důvod pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany své obavy z opětovného povolání do armády a následné účasti v bojích na východu země. Žalovaný tehdy v jednání žalobce (i např. s ohledem na jeho vyčkávání s podáním žádosti o mezinárodní ochranu po jeho příjezdu) shledal zjevnou snahu o legalizaci pobytu na území České republiky a neochotu vrátit se do země původu. Žalovaný v předešlém řízení dospěl k závěru, že neexistuje důvod k udělení mezinárodní ochrany a tento závěr potvrdil jak Městský soud v Praze, tak NSS. Následně konstatoval, že žalobce nyní svou žádost opírá o totožný motiv, tj. snahu vyhnout se vojenské mobilizaci, neboť ve válce nevidí žádný smysl. Sám žalobce uvedl, že důvody jehož žádosti byly již rozebrány v předešlém řízení. Žalobce v této souvislosti neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohl a měl žalovaný v případě opakované žádosti opět posuzovat. Ohledně údajně nové skutečnosti, a sice nespokojenosti s obecnou politickou a ekonomickou situací na Ukrajině, žalovaný uvedl, že tyto okolnosti byly bez pochyby žalobci známy již v průběhu předešlého řízení a měl je tedy uvést již tehdy, pokud je považoval za natolik závažné, že by odůvodňovaly podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V tomto ohledu nedošlo k žádným zásadním změnám. To ostatně žalobce ani netvrdil, neboť pouze uvedl, že se utvrdil ve svých důvodech nevole k návratu na Ukrajinu. Krom toho tyto skutečnosti nebyly důvodem žalobcova odchodu z Ukrajiny, netýkají se problémů, jež by žalobce měl údajně mít na Ukrajině, ani nejde o důvody, pro něž by měl mít obavy z pronásledování v případě návratu na Ukrajinu. Co se týče vnímání ruský mluvících osob, to je předmětem zkoumání žádosti žalobcovy manželky a jejich syna, nikoliv předmětem posouzení v rámci žalobcovy žádosti. Žalovaný následně uvedl, že od doby prvního rozhodnutí (listopad 2018) na Ukrajině nedošlo k žádné změně, jež by mohla představovat novou okolnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, jež by odůvodňovala nové vedení řízení a opětovné meritorní posouzení. Proto shledal žádost nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a v souladu s § 25 písm. i) řízení zastavil. Naopak dle žalovaného došlo k pozitivním změnám a Ukrajina byla také (krom separatistických oblastí na východě země) uznána za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Závěrem žalovaný odkázal na § 10a odst. 2 zákona o azylu, podle něž je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) splňuje důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany.

Shrnutí žaloby

7. Žalobce úvodem žaloby obecně uvedl, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dále § 12 a § 14 zákona o azylu, a také čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“).
8. Žalobce uvedl, že již v rámci prvního řízení přdestřel podrobně svůj azylový příběh a důvody, pro které bylo na místě mu udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Žalovaným, městským soudem a následně i NSS byla jeho tvrzení shledána jako účelová a

nevěrohodná. Městský soud dle přesvědčení žalobce pouze převzal argumentaci žalovaného, aniž by učinil samostatnou úvahu a zabýval se sám věrohodností žalobcových tvrzení. Uvedl, že tvrzení žalobce jsou v rozporu s tvrzeními jeho manželky a k podivným okolnostem smrti žalobcova bratra se nevyjádřil vůbec. Žalobce se domnívá, že žádný z orgánů se meritorně nezabýval důvody jeho žádosti, čímž došlo k porušení prezkumné povinnosti soudu. Proto nebyl náležitě zjištěn skutkový stav. Žalobce v tom spatřuje nepřezkoumatelnost, již namítal již v rámci prvního řízení.

9. V nyní projednávané věci žalovaný bez dalšího vycházel ze skutkového stavu, který tu byl v době podání jeho první žádosti. Žalovaný přitom zúžil důvody pro udělení mezinárodní ochrany pouze na okolnosti uváděné v rámci prvního řízení. Důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je přetrvávající obava z povolání do vojenské služby. Žalovaný značně zlehčuje pohled na problematiku povolávání občanů Ukrajiny do vojenské služby v případech, kdy jde o bývalé profesionální vojáky, kteří armádu řádně opustili z důvodu svého politického přesvědčení a nesouhlasu s postupy vedoucích složek. Žalobce se domnívá, že v případě jím tvrzených okolností se jedná o důvody, jež je možné označit za pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Pro podporu svých tvrzení odkázal na rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83, a na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 26. 2. 2015 ve věci C-472/13. Žalovaný se s touto judikaturou soudů ani v rámci prvního, ani v rámci opakovaného řízení podrobně neseznámil, stejně tak jako se neseznámil se zprávami o zemi původu žalobce. Z nich plyne, že situace v armádních složkách na Ukrajině je velmi špatná. Žalovaný tak nezjistil skutkový stav tak, aby o něm nebyly důvodné pochyby ve smyslu § 3 správního řádu, čímž porušil i § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.
10. Žalobce dále uvedl, že žalovaný nikterak nevzal v potaz vztah k jeho nezletilému synovi, který žije se žalobcovou, nyní již bývalou manželkou na území České republiky. Naopak žalovaný polemizoval o důvodech žádosti žalobce, kterou považoval za snahu legalizovat další pobyt na území, což ovšem dle žalobce není dostatečně podloženo. Žalobce odkázal se na judikaturu NSS, podle níž je v některých případech samotné vycestování žadatele zásahem do jeho soukromého a rodinného života, např. v případech, kdy zde má vytvořené rodinné a osobní vztahy. S ohledem na jeho právo na rodinný život považuje opakovanou žádost za přípustnou a požaduje její meritorní posouzení s odkazem na čl. 8 Úmluvy. V tomto kontextu namítl, že cítí reálnou obavu o zachování svých rodinných vazeb, neboť si nepřeje zpřetrhání vztahů se svým jediným synem. Je nereálné, aby žalobcova bývalá manželka umožnila kontakt žalobce se synem na území Ukrajiny a otázka budoucího kontaktu se synem je pro žalobce životně důležitá. Dovožovat, že žalobcem uváděné důvody jsou jen účelové, žalobce považuje za nepřezkoumatelné tvrzení. Jím uváděné důvody představují důvody způsobitelné pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.
11. Dále žalobce citoval k otázce vnitřního přesídlení ze zprávy Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen „UNHCR“). Podle ní je v případě vnitřního přesídlení potřeba vyhodnotit relevantnost a přiměřenost vnitřního přesídlení. Žalobce uvedl, že žalovaný nedostatečně posoudil skutečnou situaci a k žalobcovým obavám zaujal čistě pragmatický postoj bez hlubší úvahy o skutečné pozici žalobce při návratu na Ukrajinu.

Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Připomněl, že se jedná o opakovanou žádost žalobce, přičemž žalobce ji odůvodnil shodně jako svou první žádost, tedy svými obavami z možné vojenské mobilizace, které se chce vyhnout, neboť ve válce nevidí žádný smysl. Uvedl, že v řízeních ve věcech mezinárodní ochrany je žalobce povinen dostatečně konkrétně vylicít skutkový stav, neboť pouze žalobce svými tvrzeními utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Žalovaný je přesvědčen, že skutkový stav zjistil dostatečným způsobem, který mu umožňoval vydat napadené rozhodnutí. Opatřil si relevantní a aktuální informace o zemi původu, přičemž z nich nezaznamenal takovou změnu bezpečnostní situace na Ukrajině, která by vedla k přehodnocení rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. V podrobnostech odkázal na obsah správního spisu. K námitce týkající se bezpečnostní situace odkázal na napadené rozhodnutí, v rámci něž se i touto problematikou zabýval. Neshledal, že by žalobci v případě návratu hrozila vážná újma ve smyslu zákona o azylu. Poukázal na to, že podávání žádostí o mezinárodní ochranu nemá sloužit k legalizaci pobytu na území České republiky, k tomu mají sloužit instituty zákona o ochraně cizinců. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
14. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, proto se jeho souhlas s tímto postupem presumuje (§ 51 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).
15. Soud předesílá, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a z jeho odůvodnění zřetelně vyplývá, z jakých důvodů žalovaný rozhodl o zastavení řízení. Jedná se o rozhodnutí umožňující věcný soudní přezkum v mezích uplatněných žalobních bodů.
16. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
17. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
18. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
19. Podle § 11 odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které

- a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
- b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

20. Podle § 11 odst. 4 zákona o azylu ministerstvo může z důvodů hodných zvláštního zřetele posoudit podanou opakovanou a další opakovanou žádost jako přípustnou.
21. Jak uvedl NSS např. v usnesení ze dne 27. 11. 2020, č. j. 5 Azs 110/2020 - 38: *„Koncept opakovaných žádostí zná právní úprava již poměrně dlouho, přičemž konsekventně vychází z toho, že je třeba, aby v daném případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany; to respektuje též relevantní judikatura k opakovaným žádostem o mezinárodní ochranu – viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, který svůj závěr formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“*
22. Napadené rozhodnutí je postaveno na závěru, že žalobce podal již druhou, přesněji ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž ale neuvedl žádné nové důvody, které nebyly či bez viny žalobce nemohly být posuzovány již v rámci řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
23. Žalobce v žalobě s tímto závěrem v zásadě nijak konkrétně nepolemizuje a podaná žaloba je spíše zdůvodněním, proč by měl být žalobci udělen azyl nebo doplňková ochrana, tedy v zásadě pokračující polemikou s rozhodnutími ve věci první žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu. Tím se však žalobní argumentace do značné míry míjí s odůvodněním napadeného rozhodnutí a s výše citovanou právní úpravou.
24. Soud tak v zásadě jen konstatuje, že se s důvody pro zastavení řízení podle citovaných ustanovení ztotožnil. Žalobce v první i druhé žádosti uvedl, že nevidí ve válce smysl a že nechce být povolán do armády. Ve vztahu k opakované žádosti tedy nejde o žádné nové skutečnosti či zjištění ve smyslu § 11 odst. 1 zákona o azylu, neboť tyto tvrzené důvody mohly být (a také byly) uplatněny již v řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany.
25. Výhradami uplatněnými žalobcem vůči postupu žalovaného či správních soudů ve vztahu k řízení o první žádosti se soud nemůže v tomto řízení zabývat. Předmětem nynějšího soudního řízení je toliko opakovaná žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a rozhodnutí žalovaného o ní. Pokud měl žalobce za to, že se oba správní soudy skutečně

bezodůvodně odmítly jeho námitkami v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany zabývat, jak tvrdí v nynější žalobě, mohl zvážit případné podání ústavní stížnosti.

26. Stejně tak žalobce mohl již v prvé žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvést skutečnost, že jeho manželka hovoří rusky, pokud měl za to, že je relevantní pro posouzení jeho žádosti. Sám uvedl, že se tyto otázky objevují na Ukrajině již od roku 2014, nic mu tedy nebránilo tento důvod uvést již v červnu 2018, kdy podal první žádost o udělení mezinárodní ochrany či v dalším průběhu řízení o ní. Ani toto tvrzení tedy nemůže založit přípustnost jeho opakované žádosti. Pro úplnost soud podotýká, že situaci rusky hovořícího obyvatelstva na Ukrajině se zabýval opakovaně též NSS (viz např. usnesení 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 383/2017 - 23, odst. 26, nebo usnesení ze dne 7. 2. 2018, č. j. 6 Azs 378/2017 - 25, odst. 10; a další tam citovanou judikaturu) a ve světle této judikatury nemůže obecný odkaz na skutečnost, že jeho manželka (dle textu žaloby dokonce nyní již bývalá) hovoří rusky, obstát jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany žalobci.
27. Konečně nemůže přípustnost opakované žádosti založit ani obecný poukaz na špatnou ekonomickou a politickou situaci na Ukrajině. Žalobce nijak konkrétně ani ve správním řízení ani v nynější žalobě netvrdil, že by od předchozího řízení došlo k nějakému zásadnímu vývoji na Ukrajině, který by představoval novou podstatnou skutečnost zakládající přípustnost jeho opakované žádosti. Stejně tak takovou skutečnost nezjistil žalovaný, který na podkladě aktualizovaných informací o zemi původu konstatoval, že na Ukrajině nedošlo k žádné obecné změně, která by mohla představovat právě takovou novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Soud se s tímto dílčím závěrem plně ztotožňuje.
28. Takovou novou skutečnost pak nemůže představovat ani tvrzená obava žalobce z toho, že jeho bývalá manželka nebude souhlasit s kontaktem žalobce s jejich synem na Ukrajině a dojde ke ztrátě kontaktů. V prvé řadě nelze vytýkat žalovanému, že k této skutečnosti nepřihlédl, neboť žalobce nic takového v průběhu správního řízení neuvedl. Pouze zmiňoval, že má s manželkou, která žije v Praze, syna, narozeného v roce 2009, a že jsou oba také žadateli o mezinárodní ochranu. Soud k tomu dále uvádí, že obecně je na místě dopad rozhodnutí žalovaného do soukromého a rodinného života žadatele v rozhodnutí o mezinárodní ochraně zvažovat, a to v souvislosti se zvažováním udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 - 74, odst. 21). Má-li zásah do soukromého a rodinného života výjimečně odůvodnit udělení doplňkové ochrany, musí jít o případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR (rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2019, č. j. 6 Azs 315/2018 - 46, odst. 24). O takový výjimečný případ však v této věci nejde. Žalobce tvrdí, že by mu kontakt se synem neumožnila jeho bývalá manželka na území Ukrajiny. Případné neshody s bývalou manželkou ohledně styku se synem však nelze vytýkat žalovanému. Soud v tomto ohledu zdůrazňuje, že institut mezinárodní ochrany poskytuje ochranu pouze za velice specifických okolností a není prostředkem pro řešení osobních či rodinných problémů žalobce (viz např. usnesení NSS ze dne 29. 1. 2020, č. j. 2 Azs 355/2019 - 32, odst. 10, nebo ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 - 93). Dále soud připomíná, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2018, čili nikterak dlouho. Pokud jde o jeho syna, sám

žalobce uvádí, že ten je také žadatelem o mezinárodní ochranu. Není tak vůbec zřejmé, zda syn, který zřejmě žije s bývalou manželkou žalobce, bude pobývat na území ČR, Ukrajiny či jiné země. Žalobce se tedy domáhá udělení mezinárodní ochrany v České republice kvůli kontaktu se synem za situace, kdy není vůbec zřejmé, zda bude syn na území České republiky nadále pobývat, tedy z důvodu, u kterého není zřejmé, zda vůbec nastane. Nadto styk se synem lze umožnit na základě institutů dle zákona o pobytu cizinců.

29. Pokud má snad zmínka o humanitárním azylu a okolnostem hodných zvláštních zřetele představovat odkaz na § 11 odst. 4 zákona o azylu, soud uvádí, že ve vztahu k tomuto ustanovení je soudní přezkum zásadně omezen (viz rozsudek NSS ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019 - 74, odst. 27–31). Žalobce v tomto ohledu nic konkrétního v žalobě neuvádí a žalovaný zjevně žádné mimořádné okolnosti vymykající se ostatním žádostem o mezinárodní ochranu neshledal, čemuž soud ve vytýčených mezích nemá co vytknout.
30. Pokud jde o samotný výčet právních předpisů v žalobě, které měl žalovaný porušit, ten nelze považovat za samostatně projednatelný žalobní bod (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58).
31. Soud dospěl z výše uvedených důvodů k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 zákona s. ř. s. zamítl.
32. Protože soud rozhodl ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu na odkladný účinek rovnou o samotné žalobě, nerozhodoval již za této situace o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2020, č. j. 3 Ads 62/2020 - 24, odst. 7).
33. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. června 2021

Karel Ulík, v. r.
samosoudce